

Sygn. akt VP 118/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy: Barbara Bednarczyk, Jolanta Sakwicka

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 roku w Rybniku

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w R.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w R. na rzecz powoda M. S. kwotę 14.940,66 zł (czternaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 66/100) z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. wyrokowi w pkt 1 co do kwoty 4.980,22 zł (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych 22/100) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,
4. nakazuje pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 1.683,99 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt trzy złote 99/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Wiesław Jakubiec

Barbara Bednarczyk Jolanta Sakwicka

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w R. pozew o przywrócenie do pracy, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż był zatrudniony u pozwanej od dnia 31 grudnia 1993 roku. Dnia 21 lutego 2014 roku pozwana rozwiązała umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Powód zarzucił, iż przyczyna wskazana przez pozwaną jest niekonkretna, nieprawdziwa i opiera się jedynie na podejrzeniu dokonania zaboru mienia, które nie zostało udowodnione. Przyznał, iż posiadał w swoim samochodzie kanistry z olejem napędowym, jednakże zaprzeczył, iż zostały one skradzione z zakładu pracy. Podał, iż pojemniki oraz paliwo stanowiły jego własność. Jego

zdaniem zwolnienie miało związek z jego działalnością związkową i zwracaniem uwagi na błędy i naruszenia praw pracowniczych przez pozwaną. Nadto, do rozwiązania umowy doszło bez wymaganej zgody organizacji związkowej, tj. (...) przy (...) Spółce Akcyjnej, w której powód pełni funkcję przewodniczącego. Powód zaznaczał, iż pozwana należy do grupy D. R. Polska. (vide k.2-7)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając przyznała okoliczność rozwiązania umowy powoda z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Wskazała, iż kanistry z paliwem były zamaskowane, a powód nie posiadał dowodu zakupu paliwa, nie potrafił wytłumaczyć źródła jego pochodzenia, a także nie informował pozwanej o wwiezieniu i przetrzymywaniu paliwa na terenie zakładu pracy. Zarzuciła, iż powód znał praktykę zakazującą pracownikom wynoszenia z terenu zakładu pracy jakichkolwiek przedmiotów bez udokumentowania ich pochodzenia. Co do zarzucanej braku zgody organizacji związkowej podniosła, iż odmowa winna zostać wyrażona kolegiąlnie w formie uchwały, co jednakże nie miało miejsca. Nadto, organizacja związkowa winna wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności konkretnego przypadku, w tym także dobro zakładu pracy. Pozwana zarzuciła także, iż żądanie przywrócenia do pracy jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa oraz zasadami współżycia społecznego. (vide k.29-33)

Następnie, powód zmienił żądanie pozwu domagając się zapłaty odszkodowania w kwocie 14.940,66 zł (vide k.361, 369, 381).

Pozwana wniosła o oddalenie zmienionego powództwa podtrzymując wcześniejsze stanowisko (vide k.370, 381).

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 31 grudnia 1993 roku Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna zawarła z powodem M. S. umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której powód został zatrudniony na stanowisku ustawiacza. Z dniem 1 marca 1994 roku powód objął stanowisko dyżurnego ruchu. Następnie, powód stał się pracownikiem (...) Spółki Akcyjnej, a od dnia 1 września 2013 roku pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w R., która przejęła zakład pracy powoda z trybie art. 23¹ k.p.

Dowód: umowa o pracę, przeseregowanie, świadectwo pracy – akta osobowe powoda k.B1, B4, część C; zeznania świadka Z. M. k.78 verte-79 verte; przesłuchanie stron – powoda k.79 verte-80

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda w pozwanej obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4980,22 brutto.

Dowód: wyliczenie k.371

W pozwanej nagminnie zdarzają się kradzieże paliwa. Pozwana rozwiązuje stosunki pracy z pracownikami zaangażowanymi w ten proceder. Od odchodzących pracowników oraz z donosów pozwana dowiadywała się, iż w proceder zaangażowany był także powód.

Dowód: zeznania świadka Z. M. k.78 verte-79 verte; zeznania świadka A. P. k.104-105; zeznania świadka L. S. k.124-124 verte

Pismem z dnia 21 lutego 2014 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, tj. dbania o dobro zakładu pracy i ochrony jego mienia poprzez uzasadnione podejrzenie zaboru mienia pozwanej w postaci 15 litrów oleju napędowego. Pozwana wskazała, iż okoliczności te zostały stwierdzone przez bezpośredniego przełożonego powoda w dniu 12 lutego 2014 roku, o godz. 13:50 w trakcie kontroli samochodu powoda zaparkowanego bezpośrednio przy bocznicy kolejowej KWK (...), w którym znajdowały się 3 zamaskowane kanistry z paliwem o pojemności 5 litrów każdy, na które powód nie posiadał dowodu zakupu oraz nie potrafił wytłumaczyć źródła jego pochodzenia, a także nie poinformował pozwanej

o wwiezieniu i przetrzymywaniu paliwa na terenie zakładu pracy. Jednocześnie, pozwana pouczyła powoda o prawie wniesienia odwołania do sądu pracy w terminie 14 dni.

Dowód: rozwiązanie umowy, notatka służbowa z 12 lutego 2014 roku, oświadczenie powoda z 12 lutego 2014 roku, dokumentacja zdjęciowa – akta osobowe powoda część C oraz akta sądowe k.8-9; zeznania świadka Z. M. k.78 verte-79 verte; zeznania świadka A. P. k.104-105

Przed rozwiązaniem umowy, pismem z dnia 17 lutego 2014 roku pozwana zwracała się do zarządu (...) o wyrażenie zgody na rozwiązanie umowy z powodem. Pismem z dnia 20 lutego 2014 roku organizacja związkowa poinformowała pozwaną, iż nie wyraża zgody na rozwiązanie umowy wskazując, iż powód jest osobą upoważnioną do reprezentowania związku wobec pracodawcy i jest objęty ochroną. Uchwałami z dnia 8 marca 2013 roku zebranie delegatów związku wybrało powoda na p.o. przewodniczącego oraz wyznaczyła do ochrony zgodnie z art. 32 ustawy o związkach zawodowych. Organizacja związkowa nie podejmowała jednakże formalnej uchwały w przedmiocie odmowy lub wyrażeniu zgody na zwolnienie powoda – okoliczności bezsporne vide k.105.

Dowód: pismo pozwanej z 17 lutego 2014 roku – akta osobowe powoda część C oraz akta sądowe k.10; uchwały (...) Kontra z 8 marca 2013 roku k.11-12; zeznania świadka Z. M. k.78 verte-79 verte

Zgodnie z instrukcją systemu przepustowego w ruchu składnikami w (...) Spółce Akcyjnej obowiązującej m.in. w KWK (...), wwożenie i wnoszenie na teren spółki (...) składników majątkowych nienależących do tej spółki jest dopuszczalne na podstawie stosownego wykazu.

Dowód: instrukcja systemu przepustowego k.97-98; zarządzenie dyrektora KWK (...) z 15 kwietnia 2013 roku k.99-100; regulamin ruchu kołowego k.101

W momencie kontroli samochód powoda stał na terenie zakładu pracy. Kontroli oraz odkrycia paliwa dokonali pracownik pozwanej i bezpośredni przełożony powoda Z. M. oraz pracownik spółki (...). Powód nie zgłaszał wwiezenia paliwa na teren KWK (...) i nie wyjaśnił jednoznacznie źródła pochodzenia tego paliwa kontrolerom. Na nagraniu z monitoringu ujawnione zostało, iż po zakończeniu zmiany w dniu kontroli powód wyszedł z nastawni z torbą na ramieniu, jednakże nie jest możliwe stwierdzenie czy jest to ta sama torba, w której znalezione zostały kanistry z paliwem. Jednocześnie, paliwo jakie znalezione u powoda jest używane przez pozwaną w lokomotywach, lecz kontrolujący sprawdzili lokomotywy i nie stwierdzili w dniu kontroli braków paliwa czy też naruszenia plomb baków.

W rzeczywistości paliwo zostało zakupione przez powoda od sąsiada i znajdowało się w jego samochodzie już w dniu poprzedzającym kontrolę.

Dowód: zeznania świadka Z. M. k.78 verte-79 verte; zeznania świadka A. P. k.104-105; przesłuchanie stron – powoda k.79 verte-80; nagranie – płyta CD k.89, 286a

Nadto, pozwana zgłaszała kradzież 15 litrów oleju napędowego z włamaniem dokonane przez powoda dnia 12 lutego 2014 roku, jednakże dochodzenie zostało umorzone z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Przeprowadzone dochodzenie nie ujawniło by doszło do kradzieży z włamaniem.

Dowód: zawiadomienie o przestępstwie, postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania z 30 czerwca 2014 roku, zażalenie pokrzywdzonego, postanowienie o przychyleniu się do zażalenia z 19 sierpnia 2014 roku, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z 25 sierpnia 2014 roku, postanowienie o umorzeniu dochodzenia z 13 listopada 2014 roku – akta Prokuratury Rejonowej w Rybniku sygn. 2Ds- (...) k.1-2 verte, 10-10 verte, 13-15, 30-32, 61-61 verte oraz akta sądowe k.53-55, 59-60; zaświadczenie z 10 czerwca 2014 roku k.56; pismo KP z 25 czerwca 2014 roku k.57; pismo pozwanej z 26 czerwca 2014 roku k.58; zaświadczenie z 16 lipca 2014 roku k.61

Powód jest obecnie niezdolny do pracy na stanowisku dyżurnego ruchu.

Dowód: opinia Centrum Naukowego Medycyny Kolejowej w W. k.334-337

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonych i powołanych wyżej dowodów z dokumentów, dowód z opinii Centrum Naukowego Medycyny Kolejowej w W., zeznań świadków, przesłuchania stron ograniczony do przesłuchania powoda oraz w oparciu o okoliczności bezsporne, które wraz z dowodami z dokumentów wzajemnie się uzupełniają tworząc wyrazisty obraz całości sprawy.

Zaznaczenia przy tym wymaga, iż żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii (...), a tym samym okoliczność niezdolności powoda do pracy na stanowisku maszynisty stała się bezsporna między stronami. W konsekwencji, podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy nie stała się opinia biegłego sądowego dr n. med. A. B. (vide k.132-133), która była kwestionowana przez pozwaną (vide k.158-159).

Podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy nie stały się także zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy (vide k.13), a także umowa zlecenie zawarta pomiędzy stronami wraz z załącznikami (vide k.14-17), bowiem dokumenty te nie stwierdzały okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c. a contrario).

Nadto, Sąd nie podzielił zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. zgłoszonych przez powoda odnośnie do dopuszczenia dowodu z zeznań świadka L. S. (vide k.105 verte). Mimo ciążącego na stronie obowiązku wyczerpującego przytoczenia przepisów postępowania, których naruszenie strona zarzuca (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 września 2015 r., I ACa 704/15, LEX nr 1934445 wraz z cytowanym tam orzecnictwem) powód nie wskazał naruszenia których przepisów miał dopuścić się Sąd.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Spór między stronami sprowadzał się do kwestii prawdziwości i konkretności przyczyny rozwiązania umowy, a także korzystania przez powoda z ochrony szczególnej przed rozwiązaniem stosunku pracy z uwagi na pełnioną funkcję związkową.

Jak stanowi przepis art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Z mocy art. 58 zd. pierwsze k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Art. 36 § 1 pkt 3 k.p. stanowi, iż okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (§ 2). Pracodawca podejmuje decyzję w sprawie rozwiązania umowy po zasięgnięciu opinii reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej, którą zawiadamia o przyczynie uzasadniającej rozwiązanie umowy. W razie zastrzeżeń co do zasadności rozwiązania umowy zakładowa organizacja związkowa wyraża swoją opinię niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni (§ 3).

Rozwiązanie z pracownikiem stosunku pracy bez wypowiedzenia jest nadzwyczajnym sposobem rozwiązania umowy o pracę. Ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych ma charakter klauzuli generalnej, odnośnie której istnieje jednak bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, a do spełnienia tego warunku niezbędny jest znaczny stopień winy pracownika (wina umyślna lub rażące niedbalstwo) – wyr. Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1999r., I PKN 169/99, OSNAPiUS 2000, nr 20, poz. 422. Sąd Najwyższy przyjął, iż czyn pracownika uznaje się za bezprawny, gdy jest sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi ze stosunku pracy. Nie ulega wątpliwości, iż do podstawowych

obowiązków pracowniczych należą te określone w przepisach prawa, w tym także przepisach Kodeksu pracy. Z mocy art. 100 § 2 pkt 4 k.p. pracownik jest obowiązany w szczególności dbać o dobro zakładu pracy i chronić jego mienie.

Na podstawie art. 30 § 3 k.p., oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. Nadto, na mocy § 4 w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy, a zgodnie z § 5 w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy.

Wadliwość rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia zachodzi zarówno wówczas, gdy zostało dokonane z naruszeniem wymagań przewidzianych przepisami prawa pracy, jak i wówczas, gdy rozwiązanie było nieuzasadnione. Z naruszeniem przepisów mamy do czynienia w szczególności w przypadku: niezachowania formy pisemnej, pominięcia w rozwiązaniu uzasadnienia tego oświadczenia, niezachowania trybu postępowania przeznaczonego na konsultację z właściwymi podmiotami zamiaru rozwiązania umowy, przekroczenia terminu do złożenia tego oświadczenia, niepoinformowania pracownika w sposób prawidłowy o przysługujących mu środkach odwoławczych, a także w przypadku naruszenia zakazu rozwiązywania umów o pracę osobom, którym służy tzw. wzmożona ochrona trwałości stosunku pracy.

Szczególną ochronę pracownika przewidują m.in. przepisy ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 167 j.t.). Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy pracodawca bez zgody zarządu zakładowej organizacji związkowej nie może wypowiedzieć ani rozwiązać stosunku pracy z imiennie wskazanym uchwałą zarządu jego członkiem lub z innym pracownikiem będącym członkiem danej zakładowej organizacji związkowej, upoważnionym do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy albo organu lub osoby dokonującej za pracodawcę czynności w sprawach z zakresu prawa pracy – z wyjątkiem gdy dopuszczają to odrębne przepisy.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w trakcie rozwiązania stosunku pracy powoda doszło do naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie. Pozwana nie uzyskała wymaganej zgody organizacji związkowej na rozwiązanie umowy powoda. To był warunek konieczny do rozwiązania umowy z powodem. Niezrozumiałe są w tej sytuacji zarzuty strony pozwanej co do formy w jakiej organizacja związkowa wyraziła swój protest przeciwko przygotowywanemu rozwiązaniu umowy z powodem. Ocena prawidłowości zachowania przez organizację formy w jakiej wyraziła swoje stanowisko mogłaby mieć jedynie znaczenie, gdyby oświadczenie związku zawierało zgodę na rozwiązanie umowy, co w tym przypadku nie miało miejsca.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż przyczyna rozwiązania umowy wskazana przez pozwaną nie znalazła potwierdzenia w toku postępowania.

Ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, iż ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powinna być dokonywana przez sąd w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., I PKN 434/98, OSN 1999/21/688). Nadto, pracodawca nie może w trakcie procesu przed sądem wykazać zasadności wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o inną przyczynę, niż wskazaną w wypowiedzeniu umowy o pracę (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 r., I PKN 571/98, OSN 2000/7/266 oraz podobnie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r., I PKN 304/99, OSNP 2001/4/118). Według utrwalonego już stanowiska judykatury przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę wskazana pracownikowi musi być konkretna i rzeczywista (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1999 r., I PKN 182/99, OSNP 2000/23/858; wyr. Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNP 1998/20/598). Podkreślić należy, iż wystarczające jest ustalenie, że chociaż jedna z kilku wskazanych przyczyn jest prawdziwa (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III PK 88/07, LEX nr 469173).

Pozwana zarzucała powodowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, tj. obowiązek dbania o dobro zakładu pracy i ochrony jego mienia poprzez uzasadnione podejrzenie zaboru mienia pozwanej w postaci 15 litrów oleju napędowego. Jednakże, mimo ciężącego na niej ciężaru dowodu z art. 6 k.c. oraz obowiązku dowodzenia

swoich twierdzeń zgodnie z art. 232 k.p.c., pozwana w żadnym stopniu nie wykazała, iż powód w rzeczywistości dokonał zaboru należącego do niej mienia.

Powód co prawda nie zgłaszał wwiezienia paliwa na teren KWK (...) i nie wyjaśnił od razu jednoznacznie źródła pochodzenia tego paliwa kontrolerom, jednakże nagranie z monitoringu nie pozwana na stwierdzenie, iż torba z jaką powód opuścił nastawnię w rzeczywistości zawierała kanistry z paliwem. Jednocześnie, chociaż paliwo jakie znalezione u powoda jest używane przez pozwaną w lokomotywach, kontrolujący nie stwierdzili braków paliwa czy też naruszenia plomb baków lokomotyw. Nadto, pozwana zgłaszała kradzież 15 litrów oleju napędowego, jednakże przeprowadzone dochodzenie zostało umorzone i nie ujawniło by doszło do kradzieży z włamaniem. W trakcie przesłuchania powód wskazywał natomiast, iż paliwo zostało przez niego zakupione od sąsiada i znajdowało się w jego samochodzie już w dniu poprzedzającym kontrolę. Okoliczności sprawy nie dały podstaw by odmówić wiary przesłuchaniu powoda.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.940,66 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialnością za wynik sprawy i na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461 j.t.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Pozwana przegrał spór z powodem, wobec czego winna zwrócić na jego rzecz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

Wyrokowi co do kwoty 4980,22 zł nadano rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z art. 477² § 1 zd. pierwsze k.p.c.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. oraz w zw. z art. 83 ust. 2 u.k.s.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 1683,99 zł tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miał obowiązku uiścić oraz wynagrodzenia biegłych wypłaconego tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa.